

Патријарх Порфирије богослужио у храму Акатиста Пресвете Богородице у Бечу

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 11. јуна 2023. године светом Литургијом у храму Акатиста Пресвете Богородице у Бечу.

Саслуживали су високопреосвећена и преосвећена господа архијереји немачки и средњевропски Исак из Антиохијске Патријаршије, Епископ бечки и аустријски Алексије из Московске Патријаршије, немачки и централно-северноевропски Серафим из Румунске Патријаршије, прашки Михаил из Православне Цркве чешких земаља и Словачке, дабробосански Хризостом, црногорско-приморски Јоаникије, браничевски Игнатије, брегалнички Марко, аустријско-швајцарски Андреј, осечкопољски и барањски Херувим, ваљевски Исихије, шабачки Јеротеј и хвостански Алексеј. Том приликом, патријарх Порфирије је беседио:

- Данас смо сви испуњени радошћу и благословом Божјим што је Господ хтео да се данас саберемо у предивном и благословеном граду Бечу и да служимо свету Литургију која није ништа друго него пројава Цркве, Цркве као тела Христовог, као заједнице људи сједињених вером у Христа и онда заједница свих нас са Христом. Темељ и глава те заједнице јесте сам Господ и Спаситељ наш, Исус Христос. Отуда, сабирајући се на светој Литургији ми знамо да Црква није напросто једна обична људска институција, да Црква не постоји да би нудила социјалне и револуционарне идеје, да Црква као тело Христово није нама дар одозго да бисмо реформисали религију, него Црква је баш то дело Христово, дело спасења, Царство Бога међу нама, заједница људи са живим Богом. Зато у Цркви не постоје никакве поделе, како ће дивно рећи божанствени Свети апостол Павле, апостол народа: Нема више Јеврејина ни Грка; нема више роба ни слободњака; нема више мушкога рода ни женскога: јер сте сви ви једно у Христу Исусу, тј. све то постоји међу нама, али не као повод и разлог за сукобе, поделе и неспоразуме, него све су то лични, али и саборни, дарови нама људима да бисмо кроз свој сопствени и појединачни печат могли, узрастајући у Духу Светом благодаћу Божјом, да дарујемо себе другима, да обогаћујемо друге, али исто тако да њиховим даровима будемо и ми обогаћени, да сви заједно у симфонији чинимо један и јединствен организам који се зове Црква.

Црква се, према томе, не поистовећује ни са једним делом. Она је целина. Она је изнад свих подела, изнад сваке партије, јер је Црква једно у Христу. Зато морамо разумети да Црква није када говоримо о нашем народу, а за вас овде у расејању то је веома важно, тек једна од институција нашег народа. Макар била и најважнија, макар била и најсавршенија, није то институција кроз коју ми чувамо део свог фолклора, одлике, обресе и вредности нашег националног бића. Наравно, у Цркви и то се не само чува него и умножава. У Цркви заправо и оно што је народно и оно што је лично добија свој вечни печат. Зато сам говорио ових дана да када се сабирамо у Цркви морамо знати да нисмо дошли због тога како бисмо научили нашу децу да пре свега припадају српског народу и да не забораве своје порекло. То ће се десити само онда када своју децу будемо учили православној вери, када их будемо упућивали на то да буду свети, да негују врлину, да живе у Христу, да живе Христом. Када их будемо учили православној вери, тј. Јеванђељу Христовом, онда ће и све оно што је и њихово и наше не само бити сачувано него ће постати стваралачко, водиће Царству Небеском.

Рећи које смо данас чули у Јеванђељу, које су потресне, парадоксалне, које

звуче чудно, које значе онај позив да узмемо крст свој и да пођемо за Христом, речи су које је сам Господ изговорио апостолима својим: Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан, и који не узме крст свој и не пође за мном, није мене достојан, и који љуби, како је то чудно и тешко прихватљиво свакоме од нас, сина или кћер већма него мене, није мене достојан. Па да ли то Господ наш који је Бог љубави по својој суштини, како вели Свети апостол и јеванђелист Јован, да ли Он хоће да каже да не треба да волимо оне који су смисао нашег постојања? Отац и мајка кроз љубав према својој деци, сину и кћери осмишљавају своје постојање. Деца су њихов смисао. То се најбоље и највећма препознаје онда или када деца оставе своје родитеље, када дођу у сукоб са њима или, не дај Боже, изгубе своју децу. Онда заправо родитељи разумеју да је и смисао њиховог постојања угрожен. Не постоје они који они воле – не постоји смисао за њих. Па зар ће Господ који је исто тако и деци отворио љубав према својим родитељима, и супружницима међусобно, и сви налазимо разлог свога постојања зато што постоје они које волимо, па зар ће Господ наш, Господ љубави, рећи: Немој да волиш оне који су смисао твог постојања и оне кроз које се и твоје постојање оправдава? Зар ће рећи: Мајко или оче, немој да волиш своју децу? Зар ће, вама децо, рећи: Немојте да волите своје родитеље. Господ хоће да нас подсети на истину, суштинску, да је Он почетак и крај. Он хоће да нам покаже која је то лествица вредности у нашем животу, шта треба да буде прво у нашем животу да би све остало било како треба и било на свом месту. Господ хоће да каже да онај који воли своју децу више него Христа, да ономе који воли било кога или било шта више него Христа, макар био успешан, макар био и моћан, макар био и славан, макар му све ишло од руке у животу, остати једна дубока празнина у његовој души и у свему ће постојати неки недостатак. Остаће фрустрација, јер ми смо створени по слици и прилици Божјој.

Створени смо тако да трон у нашем бићу припада Христу. Створени смо тако да Христос треба да буде у центру нашег бића како би све остало било на свом месту. Стога Господ хоће да каже да треба да будете и ствараоци, треба да будете и успешни, да градите и да вас људи поштују и воле. Све то итекако јесте у духу Христове речи, јер смо створени да будемо радосни, да будемо испуњени лепотом. Међутим, ако имамо све, а немамо Христа, остаће празнина и бићемо промашени. Ту истину сведочи и модерна наука и психологија када каже да је човек пре свега и изнад свега религијско биће, да је то његов основни, базични идентитет. Рекао је то и велики научник Ајнштајн на свој начин када га је један човек, који је имао поверење у њега, питао: Ти си паметан, све знаш, па реци ми онда који је смисао живота? Шта

је циљ човековог постојања? Ајнштајн је одговорио: Иако сам научник и много тога знам, то питање не припада простору науке. То је питање које се тиче Бога, питање вере. Онда овај његов пријатељ вели: Ако је тако онда боље да се таквим питањима не бавимо, а Ајнштајн одговара: Ако се не бавимо питањима Бога онда не само да је тешко живети, онда је апсолутно немогуће живети, онда је немогуће постојати. Ево, браћо и сестре, то су и речи Господа нашег. Ако хоћете да заувек у вечности останете у љубави сједињени са својом децом, оцем и мајком, ако хоћете, децо, да са својим родитељима, са својом браћом и сестрама, али и са свим људима будете у заједници љубави, онда морате поставити као камен темељац свог постојања веру у Христа и то веру баш онако како је апостол Павле данас говорио, која није напросто једна идеја и уверење у то да Бог тамо негде на својим висинама постоји, да је силан и моћан, да све зна и да имамо страх у односу на Њега. Онај који има поверење у Бога, онај који се труди, иако слабашан и грешан, иако посрће у своме животу, а има поверења пре свега у љубав Христову, он ће увек, па макар и кад му не иде све од руке, када има тешкоће и искушења, имати дубински мир и истинску праву радост коју му нико не може одузети, јер то је радост која долази с неба.

Зато браћо и сестре, нека би Господ дао да се сабирамо увек на светој Литургији и да знамо да је то место у којем треба да оставимо по страни свој егоизам, своје самољубље, своју појединачност и да смо ту позвани да у смирењу – како рекох: иако слабашни и грешни не уздамо се у себе, у своје снаге, него увек у љубав и у милосрђе Божје – да ту узимајући Тело и Крв Христову, сједињујући се са Њим, знамо да постајемо и једно међу собом. Нека би Господ дао не само да чувамо своју православну јеванђељску веру, него да живимо Христом, да живимо Јеванђељем, да живимо вером, да се трудимо колико год можемо, а да све оно што не можемо ако имамо такав став и однос Господ ће многоструко, безброј пута више додати и чинити с нама, штавише чиниће све што не можемо уместо нас. Тамо где је Христос у нама и са нама ту нема страха, ту и горе премештамо, а поготово кад нам је молитва заједничка. Видели смо у светом Јеванђељу како, када се саберу четворица који имају веру у Христа, вера може да отвори пут благодати Божјој и дејство љубави Христове да помогне и ономе који не верује, ономе који је промашен, ономе који је погрешан, ономе који је далеко од Бога. Нека би Господ дао да увек у смирењу имамо вере макар зрно горушичино, макар оне вере човека који није припадао изабраном народу, човека који је припадао многобожачкој религији из Јеванђеља, капетану римске војске, који је када је био упитан, а желео је да му Господ исцели слугу, када је био упитан: Верујеш ли да ја то могу учинити?, одговорио је: Верујем, Господе,

помози мојему неверју. Нека нам макар као вера тог капетана буде вера за коју ћемо увек рећи: Да, верујем, Господе, али помози нашем неверју како бисмо Тебе, у тој слабости а са Тобом онда били моћни, могли славити и сада и увек и у векове векова. Амин!

***

На крају свете Литургије Патријарх српски г. Порфирије уручио је орден Светог Саве другог степена г. Миленку Јовановићу, председнику Црквене општине Светог Саве у Бечу, у знак благодарности за несебичну помоћ, подршку и добротинства која чини Српској Православној Цркви у Аустрији. Његовој Светости, архијерејима и сабраном народу обратио се и Надбискуп бечки кардинал Кристоф Шенборн.

th: 0px;

